

at inddrage Jord til Skovanlæg, uden at dette kan siges at være i Strid med Almenvellet, og Udvalgets Flertal foreslaar derfor at give Indenrigsministeren en almindelig Beføielse til under særegne Omstændigheder at kunne tilstede Afvigelse fra den almindelige Regel (Ændringsforslag Nr. 7.) Vi formene derhos, at man, uden Betænkelse kan udvide den i Paragrafen satte Tidsgrændse for Anmeldelsen til Indenrigsministeren til Januar 1875 (Ændringsforslag Nr. 5), og at det ei heller er fornødent at fordrø, at det omtalte Skovanlæg skal være paa Begyndt inden 1873, og det saameget mindre, som det lader sig tænke, at Godseieren netop paa Grund af Jordens Bortfæstning ikke endnu til den omspurgte Tid vil være kommen i Besiddelse af den Jord, der efter Planen skal inddrages (Ændringsforslag Nr. 6).

Paragrafens Slutningsbestemmelse staar, saaledes som det af samme fremgaar, i Forbindelse med den i Lovforslagets § 3 omhandlede Pligt til Bebyggelse og maa derfor ændres, dersom det vedtages at lade sidstnævnte Paragraf udgaa (Ændringsforslag Nr. 9).

Til § 5.

Det følger af Lovudkastets Bestemmelser om Dmdelingens Begrændsning, at Eng, Gjerdselsflod eller Tørvefløkke ikke kan stilles fra en Fæstegaard, naar dennes Tilliggende derved i det Hele vilde synke ned under den i § 1 fastsatte Grændse af 20 Tdr. Land koniteret Jord. Men naar denne Grændse vedligeholdes, turde der savnes tilstrækkelig Grund til at paalægge Godseieren yderligere Indskrænkning i denne Retning, og det i særdeleshed, naar man med Lovudkastet anerkender, at man ikke i Tilfælde af Gaardens Afhændelse til Selveie kan nekte ham Berettigelse til at udsønde saadant Jordtillæg. Da det jo derhos ikke kan anses som en nødvendig Betingelse for en Bondegaards Drift, at den skal være i Besiddelse af Eng, Gjerdselsflod eller Tørvefløkke, maa det vistnok erkjendes, at det lettelig kan blive en mere end vanskeligt Opgave for en Landvæsenkommission at afgjøre, om Gaarden beholder „det Fornødne“

af saadant Tilliggende. Man foreslaar derfor, at Paragrafen ganske udelades (Ændringsforslag Nr. 10).

Til § 6.

Udvalgets Flertal har ikke fundet Noget at erindre imod, at Lovudkastet ikke indskrænkes sig til at give Regler for de ved en Gaards Dmdeling fremkomne Parcellers Fæstetligt, men har bestræbt sig for at give en almindelig Regel for den paa Godserne bestaaende Fæstetpligtelse.

Ligesom det, nu i denne Henseende er klart, at de i Paragrafens første Nummer omhandlede Gaardbrug, der væsentlig omfattede alle af Dmdeling eller Udstykning uberørte Gaarde eller ved saadanne fremkomne Hovedparceller, ere Fæstetvang undergivne, saaledes har der ei heller for Udvalgets Flertal været nogen Tvivl om, at lige Regel ogsaa maa gjælde for de saakaldte mindre Parceller, naar disse strax ved Dmdelingen eller Udstyknigen udlægges i Lodder, der efter deres Størrelse maa antages fuldkommen tilstrækkelige til en Gaardmandsfamilies Underhold, eller senere samles i saadanne Jordbrug. Det turde derhos vistnok være et Spørgsmaal, om Lovudkastet ikke afviger fra Anskuelsen, som tidligere maa siges at have været de ledende i Administrationen, naar det kræver et Jordtillæg af 2 Tdr. Hartkorn, for at Fæstetpligten skal træde i Virksomhed; men ligesom det maa erkjendes, at Spørgsmaalet om, hvilke Jordbrug der med Hensyn til Fæstetpligten skal betragtes som Gaardbrug og hvilke som Huse, ikke har fundet sin bestemte Løsning i Lovgivningen, og det netop derfor er forklarligt, at der til forskjellig Tid har kunnet gjøre sig forskjellige Anskuelser gjældende herom i Praxis, saaledes formener Udvalgets Flertal, at der ikke er nogen Betænkelse ved med Hensyn til de heromspurgte af Gaardparceller dannede Jordbrug at følge Lovkastets Bestemmelse om, at 2 Tønder Hartkorn fremtidig skal gjøre Grændsen mellem Gaardbrug og Huslodder. En saadan Begrændsning anbefaler sig derved, at der ikke lettelig under Begrebet af fæstetpligtige Gaarde medtages Jordbrug, der ikke